

Pia Kjærsgaards grundlovstale

Taler

Pia Kjærsgaard
Formand for Dansk Folkeparti

Dato

5. maj 2006

Sted

Lykkesholm Slot, Fyn

Velkommen til fest for Danmarks grundlov her på det idylliske Lykkesholm Slot!

Jeg synes, det er en smuk tradition, at vi på denne plet i Danmarks midte samles om grundloven – selve fundamentet under hele vores folkestyre.

Det er i sandhed et fundament, der har stået sin prøve i de seneste måneder.

Mon nogen af os for et år siden havde forestillet sig, at vi skulle komme til at se Dannebrog trampet under fode i fanatisk had imod vores fredelige frihedstradition?

Jeg må stadig nive mig selv i armen og spørge: Er dette virkeligt?

Men det **er** virkeligt.

Det begyndte såmænd med, at en dansk forfatter under et privat selskab beklager sig over, at ingen vil lave tegninger til hans børnebog om Muhammed.

Jyllands-Posten kommer på banen for at undersøge omfanget af selvcensur.

Så sker der ingenting i tre måneder. Ikke før en flok danske imamer, hvoraf én af dem har udtalt, at piger uden slør kun har godt af at blive sparket til, tager på rundrejse i mellemøsten – og for god ordens skyld også har medbragt et uvedkommende foto af grisehyl-mesteren fra Pyrenæerne.

Herefter er der pludselig brand i de danske ambassader i Syrien og Libanon!

Aviser lukkes. Redaktører fra flere dele af verden smides i fængsel. Ministre i Sverige og Italien må forlade taburetterne.

Snesevis af mennesker i fremmede lande mister livet under optøjer.

FN's generalsekretær bebrejder Danmark, at vi ikke har tilpasset vores danske kultur til den muslimske indvandrerbefolkning.

Uffe Ellemann-Jensen tiltrækker lidt opmærksomhed for en kort stund.

Og senest har nogle universitetsfolk fundet ud af, at det alt sammen i virkeligheden er statsminister Anders Fogh Rasmussens skyld!

Havde det ikke været mere rimeligt at kaste et blik på de imamer, der rejste den muslimske verden tynd med deres femtekolonne-virksomhed? Eller var den erkendelse for barsk eller politisk ukorrekt for forskerne?

Regeringen syntes under krisen indstillet på, at den skulle have et efterspil. At hver en sten i forløbet skulle vendes. Det er ikke sket. Forskerne gentog blot, hvad Politiken skrev dag ud og dag ind: At statsministeren burde have taget det møde med ambassadørerne.

Som om det havde hjulpet ...

Jeg kan ikke lade være med at tænke på hvor galt, det kunne være gået, hvis Danmark i denne situation havde haft en socialdemokratisk statsminister – for slet ikke at tale om en radikal.

Det kan ikke overraske, at tyranniske stater, der bygger al lovgivende, udøvende og dømmende magt på Muhammeds krigeriske lære om at udbrede islam med sværdet – at de ønsker at knægte enhver kritik af denne totalitære religion.

Deres magt står og falder jo med, om de effektivt kan undertrykke åndsfriheden og den frie meningsdannelse i deres egne befolkninger.

Men hvor er det sørgeligt at høre topledere i dansk erhvervsliv, der gladelig vil hugge en hæl og klippe en tå af ytringsfriheden, hvis det kan gavne deres egne kortsigtede interesser.

Lad mig sige det klart: Vores grundlovssikrede ytringsfrihed er ikke til salg for et liter sødmælk i Saudi-Arabien.

Fatter man ikke, at ytringsfriheden er forudsætningen for, at vi kan forsvare også alle de andre rettigheder, demokratiet bygger på? – Herunder så sandelig også vores grundlovsbestemte næringsfrihed.

Samt naturligvis den økonomiske frihed, som jeg ikke tror, at næringslivet er lige så ivrig efter at hugge og klippe i.

Det er grundlovsdag. Derfor skylder vi at minde os selv om, at godt nok skænker grundloven os ytringsfrihed uden forhåndscensur.

Men formelt set er grundloven ganske forsvarsløs.

Intet pompøst har den at hævde sig med.

Den har ingen straffemuligheder over for dem, der begår "grundlovstømning" ad bagdøren, som det hele tiden sker med EU-politikken.

Den har ingen klagenævn. Ingen støtteindsamlinger. Ingenting.

Grundloven har "kun" folket til sit forsvar.

Derfor står og falder Grundloven med, om vi tavst bøjer nakken.

Eller om vi har moralsk mod til at tage de skrammer, der følger med, når man nægter at lænke sig til selvcensur.

Det koster at forsvare ytringsfriheden.

Det er ikke for ingenting, vi har et udtryk, der hedder "sine meningers mod".

Ytringsfrihed – det er aldrig noget, man får rakt på et sølvfad. Heller ikke i dagens Danmark.

Ytringsfrihed er noget, man tager.

Alle magtstrukturer har til alle tider sat ind for at undertrykke kritik imod sig selv.

Manipulation med menneskers bevidsthed, sygeliggørelse af anderledestænkende - og udstødning af den, der vover et sandhedsord mod magtmisbrug og slendrian - det er blot nogle af de skræmmemetoder, som vel ikke er ukendte hos os selv.

Det koster at forsvare ytringsfriheden.

Danmarks fædrelandssang, som vi netop har sunget, fortæller så fint, hvad der forventes af enhver.

Sidste vers af vores fædrelandssang begynder med tre linier, som vi af en eller

anden grund har fået for vane at springe over. Det er de linier, der lyder:

"Hil drot og fædreland!

Hil hver en danneborger,

som virker, hvad han kan!"

"Som virker hvad han kan" ...

Dette er netop, hvad der kræves! Ikke mere. Og ikke mindre.

De tolv tegnere fra Jyllands-Posten gjorde det. De gjorde, hvad netop de kunne.

De lod sig ikke binde på hånd og mund.

De gemte sig ikke bag selvcensur.

Tegnere lever i øjeblikket mere eller mindre under jorden på grund af de formørkede kræfter, der tror, at de kan udrydde religionskritik ved at slå frie mennesker ihjel.

Men uden religionskritik kan intet demokrati hverken opstå – eller bestå.

Jeg synes, at vi fra dette grundlovmøde skylder de tolv tegnere en tak for deres bidrag til, at ytringsfriheden er kommet på dagsordenen i hele verden.

Og dog hører vi stærke røster, der insisterer på, at ytringsfriheden skal begrænses, når det gælder religionskritik. Det er ikke kun FN og EU med deres mange tvivlsomme kartofler at hyppe, at disse toner lyder fra.

De lyder også midt iblandt os fra historieløse sværmere.

Den debat skal vi tage alvorligt.

For giver vi først efter – bare en lille smule af høflighed og konfliktskyhed – så begynder det fundament at smuldre, som vi møjsommeligt har opbygget siden Luthers reformation.

Dét, vi kalder for den danske kulturkánon, vil da langsomt blive afløst af en "anti-kánon", – en forbudsliste, der opregner alt, der påstås at være "stødende" for tilhængere af islam.

På denne forbudsliste vil alt, hvad der er ægte dansk være at finde:

Det gælder for eksempel Holberg, der kalder islam for bedragerisk og Muhammed for falsk profet.

Det gælder Karen Blixen, der sammenligner islam med nazismen.

Det gælder Grundtvig, der anklager Muhammeds lære for at lænke muslimerne til en løgn.

Det gælder Bibelen, som i muslimers øjne er rendyrket kætteri og hån mod Muhammeds nedskrivninger.

Det gælder folkekirken og alle folkekirkens bekendelsesskrifter.

Og det gælder H. C. Andersen, der så bevægende – og derfor farligt – har beskrevet forskellen mellem sværdets islam og kristendommen.

I H. C. Andersens eventyr "Jødepigen" hører vi om en kristen ungarsk ridder, der fanges af en tyrkisk pasha. Pasha'en lader ridderen spænde for ploven, hvor han drives med piskeslag, hån og vansmægtelse.

Ridderens hustru og venner betaler de utrolige løsepenge, der forlanges, og den kristne ridder når syg og lidende hjem igen.

"Men snart lød almindeligt opråb mod kristendommens fjende", fortsætter H.C. Andersen.

Ridderen kommer til kræfter og drager af sted til sejr. "Just den pasha, som havde ladet ham spænde for ploven, håne og lide, blev nu hans fange".

Hjemme i borgfængslet spørger ridderen nu sin fange: "Hvad tror du vel, der venter dig?"

"Jeg ved det!" svarede tyrken, "gengældelse!"

"Ja, den kristne gengældelse!" sagde ridderen. "Kristendommen byder os at tilgive vore fjender, elske vor næste."

Og ridderen beder den tyrkiske pasha at drage i fred hjem til sine kære og gøre godt mod dem, der lider.

Men i H.C. Andersens eventyr brister fangen nu i gråd. For dette havde han ikke tænkt muligt. Han har kun ventet pinsler og kvaler og derfor taget en gift, der vil dræbe ham om få timer. Og nu bønfalder den tyrkiske pasha ridderen med disse ord:

"Før jeg dør, forkynd mig den lære, som rummer en sådan kærlighed og nåde ...
Lad mig dø i den, dø som kristen!"

H.C. Andersen slutter: "Hans bøn bliver opfyldt."

Jeg har ladet mig fortælle, at netop denne beretning skulle være skåret ud af H.C. Andersens værker i de stater, hvor man i det sidste halvår har afbrændt vores Dannebrog – verdens ældre korsflag.

Lad os glæde os over, at Dannebrog vajer endnu – endda friskere og stoltere end

længe!

Korset lader sig ikke sådan fjerne fra det danske flag!

Enkelt og stærkt vidner Dannebrog om, hvor nøje vores folkestyre og grundlov er forbundet med kristendommen.

Danmarks grundlov sikrer tros- og åndsfriheden for alle her i landet.

Men grundloven gør ikke alle religioner til ét fedt.

Vores grundlov er en kristen grundlov.

Ganske som der i kristendommen ikke er nogen tvang, men tværtimod frihed og barmhjertighed, så giver grundloven hver eneste i dette land ret til religionsfrihed.

Heri ligger i sagens natur også retten til frit at ytre sig religionskritisk. Knægtes denne ret, så falder intet mindre end den vigtigste af de søjler, som vores demokrati hviler på.

Kritik er det brændstof, der er uundværligt, hvis et samfund skal kunne udvikle sig.

Der er desværre grund til kritik af forhold i det danske velfærdssamfund, som vi bestemt ikke kan være stolte af.

Det skærer mig i hjertet, hvad der er kommet frem om gamle menneskers vilkår.

På TV har vi oplevet, at der på plejehjemmet Fælledgården i København tales til hjælpeløse gamle i en tone, som får alle beskyldninger imod den danske sprogofficer Annemette Hommel til at lyde som ren søndagsskole.

Vi har med chok erfaret, at der er noget, der hedder "liggedage". Dage, hvor gamle mennesker på plejehjem slet ikke kommer ud af sengen.

Det er rapporteret, at ældre nogle steder spises af med mad, som vi aldrig ville byde vores dyr.

Vi hører om kaotisk rod og fejl i medicinen til gamle.

Vi hører om plejehjem, der ikke kan formå lægerne til at komme på husbesøg hos de ældre.

Der sættes rekord i sygefravær, nedslidning og arbejdsskader blandt personalet i ældreomsorgen.

Alt sammen ting, der er så uantagelige, at vi må spørge: Hvorfor har der ikke lydt alarmklokker fra de tilsynsansvarlige?

På TV i forrige uge så vi et lille, men betydningsfuldt glimt af, hvor effektivt den interne kritik af ældreomsorgen har været holdt nede.

Indslaget var fra et ekstraordinært bestyrelsesmøde i Fælledgården. Den 74-årige mand, der er formand for beboer- og pårønderrådet ved Fælledgården, kritiserede ledelsen for ikke at leve op til sit ledelsesansvar.

Så blev han mobbet og chikaneret ud af mødet. Omgående. Hvad denne beboerrådsformand havde at berette, var ganske enkelt ilde hørt.

Jamen så må det jo gå galt.

Dér, hvor mennesker ikke kan ytre sig frit uden frygt for repressalier af den ene eller den anden art, dér er der noget, der ikke tåler dagens lys.

Ytringsfrihed forudsætter, at der er nogen, der lytter. Også til dem, der taler de forsagtes sag. Og til dem, der har noget at sige, som kan være ubehageligt.

Det er forfærdeligt, når skrøbelige mennesker helt opgiver dialogen af frygt for ubehageligheder.

Og det er ubærligt, at gamle mennesker i afmagt vælger at forlade denne verden for egen hånd.

Ytringsfrihed forudsætter, at der er nogen, der lytter. Også til det, der udtrykkes gennem tavshed og gennem den alleryderste afmagtshandling.

Dansk Folkeparti vil ikke finde sig i, at gamle mennesker bliver dårligt behandlet.

Ganske vist har vi kommunalt selvstyre.

Men det har aldrig været meningen, at det kommunale selvstyre skulle misbruges til omsorgssvigt af hjælpeløse mennesker. Derfor er der kommuner, som nu kommer under statens administration.

Til gamle mennesker siger systemet hult: Klag bare, hvis der sker omsorgssvigt!

Jeg forstår så inderligt godt, at det er der næsten ingen, der magter eller tør.

Der ligger en uhyggelig undertrykkelse i den måde, vores klagesystemer virker på. Ofte er klager så længe under behandling, at man giver op. Trækker sin sag tilbage. Eller helt undlader at klage over forhold, som der burde være klaget over.

Det er uværdigt. Og det er ødelæggende for ytringsfriheden. For husk: Retten til at klage er blot en variant af ytringsfriheden.

Det foruroliger mig, at almindelige menneskers reelle muligheder for at råbe myndighederne op, ser ud til at sande mere og mere til.

Det er jo ikke kun kommunerne, der i ophøjet selvdømme fører tilsyn med sine egne plejehjem.

Også politiet vurderer klager over sig selv.

Sundhedsvæsenet behandler klager over sundhedsvæsenet.

Levnedsmiddelvirksomheder kontrollerer sig selv. "Egenkontrol" kaldes det med et fint ord, som vi ikke længere lader os narre af.

I sygedagpengesystemet omstødes så mange afgørelser i de sociale nævn, at man med rette må spørge: Er sagerne overhovedet blevet realitetsbehandlet, før de når frem til klageinstansen?

I disse uger forhandler vi velfærd, ja, i virkeligheden har velfærdsreformen ved siden af Muhammed-krisen været det helt store tema det sidste halve års tid.

Og det ER en vigtig sag. Men lad mig med det samme slå fast, at for Dansk Folkeparti gælder det om at BEVARE velfærden, ikke afvikle den. Det indtryk kan man nemlig godt få, når man ser på visse andre partiers tilgang til reformer.

Det er en uomtvistelig kendsgerning, at der i fremtiden bliver flere at forsørge og færre til at forsørge dem. Men samtidig ved vi, at det danske samfund takket være en stærk økonomi bedre end nogensinde er rustet til at klare udfordringerne.

OECD har i sin seneste landerapport givet Danmark topkarakter. Vor økonomi strutter af sundhed. Vi har et fleksibelt arbejdsmarked og et konkurrencevenligt erhvervmiljø.

Arbejdsløsheden er historisk lav, og efterspørgslen efter arbejdskraft stadig stor. Forbrugertilliden er tæt ved det højeste niveau i 30 år og det private forbrug stiger sammen med eksporten og investeringerne.

Kort sagt, det buldrer derudaf, så man næsten bliver forpustet.

Vi skal altså slå koldt vand i blodet og have en realistisk tilgang til sagen. Hvis medicinen bliver overdoseret, lider patienten unødigt – og frygt og bæven er ikke helbredende.

Det betyder med andre ord, at vi ikke må forhaste os. At befolkningen skal have god tid til at indstille sig på – og forberede sig på – forandringer. Det

økonomiske opsving giver os en mulighed for at forberede os i god tid, der er uden sidestykke i historien.

Jeg tror, at dommedagsprofeterne i skikkelse af diverse tænketanke og borgerlige chefredaktører – ingen nævnt, ingen glemt - har voldt megen skade ved male et skræmmebillede af udsigterne for at bevare den danske velfærd.

Dem om det. I Dansk Folkeparti beskæftiger vi os med virkeligheden.

Interessant er det, at Socialdemokratiet i deres iver efter at finde noget, de kalder ”midten” har kastet sig over velfærden. Og det så meget, at man nogle gange må undre sig.

Det parti, der om nogen, har været med til at rejse den samfundsbygning, vi kender i dag, står nu parat med nedrivningsudstyret – ikke mindst på efterlønsområdet – et område, der mere end noget andet kræver, at folk får TID til at indstille sig på forandringer.

Da Dansk Folkeparti i begyndelsen af året meldte ud, at vi var indstillet på en mindre justering af efterlønnen, var det bestemt ikke med vores gode vilje. Vi mente – og mener stadig – at der med minimale justeringer er råd til efterlønnen.

Vi kom udelukkende med vores udmelding, fordi der med Socialdemokratiets forslag om en overgangsordning på kun ti år og krav om hele 38 års medlemskab af en a-kasse tegnede sig et massivt flertal for et urimeligt angreb på efterlønnen.

Vi valgte derfor indflydelsen frem for æren. Det hårde politiske arbejde frem i mere end tyve år i dansk politik har nemlig lært mig, at man må søge indflydelse dér, hvor den er, og at et kompromis er bedre end ingenting. At sætte sig i et hjørne og surmule er en hån mod vælgerne.

I slutningen af maj rakte vi en udstrakt hånd frem til Socialdemokratiet – under indtryk af protesterne fra fagbevægelsen. "Hvis I trækker jeres forslag om forringelser af efterlønnen tilbage, bliver der ingen forringelser, for så står Dansk Folkepartis forslag ikke længere ved magt. Det var ikke vores idé, at efterlønnen skulle forringes, men jeres. Vores mål var udelukkende at give danskerne rigtig god tid til at forberede sig på ændringer."

Og dér står den så nu; det er stadig op til Helle Thorning-Schmidt og Socialdemokratiet at afgøre, om efterlønnen skal justeres.

Vi mener stadig, at det er urimeligt at lade nedslidte lønmodtagere, der har knoklet et helt liv, lægge ryg til øgede bevillinger på 11-13 milliarder kroner til forskning.

Til gengæld har Dansk Folkeparti en lang række andre gode – og langt mere rimelige og langsigtede – forslag til, hvordan vi bevarer velfærden for de kommende generationer.

I 1997 blev det af Danmarks Statistik anslået, at det offentliges udgifter til flygtninge og indvandrere beløb sig til knapt 30 milliarder kroner årligt. Siden har vi ikke haft ordentlige udregninger, men det årlige beløb er nok ikke blevet mindre – til sammenligning koster efterlønnen omkring 23 milliarder kroner.

Og ikke nok med det: Velfærdskommissionen beregnede sidste år, at et totalt stop for indvandring fra mindre udviklede lande i den tredje verden vil spare samfundet 50 milliarder i år 2040. Det svarer til tre fjerdedele af det samlede behov for besparelser der skal til, hvis fremtidens velfærd skal finansieres.

Det betyder, at der stadig venter os gigantiske opgaver og udfordringer på udlændingeområdet. Hvordan får vi indvandrere i arbejde? Hvordan forhindrer vi udbredelsen af parallelsamfund? Hvordan forpligter vi indvandrere til at lade sig integrere?

Det har vi hørt alt for lidt om ...

Opgaven er stor. Den bliver ikke mindre af, at vi stikker hovedet i jorden som strudsen.

Velfærd og tryghed har i det danske samfund gået hånd i hånd med friheden. For hvad er frihed værd uden tryghed?

Frihed har sandt at sige aldrig været en mangelvare i toppen af noget samfund. Heller ikke ytringsfrihed.

Hvis man kun bliver lyttet til, når man taler magter og myndigheder efter munden, så er ytringsfriheden ikke reel.

I værste fald kan samfundet splittes af mangel på ægte dialog.

Dansk EU-politik er i den henseende en skamlet på alt, hvad der ellers tegner dansk frihedstradition.

Når jeg lytter til de meldinger, der i disse dage udgår fra regeringen, kan jeg kun drage én konklusion:

De har stadig ikke fattet, hvorfor franskmændene og hollænderne stemte nej for ét år siden til EU-elitens svulstige forfatning.

De har ikke engang fattet, hvad der fik danskerne til at stemme nej i 1992 og år 2000.

De har ikke fattet det, fordi de ikke vil fatte.

For hvad er det, vi hører regeringen og dens venner i Bruxelles sige?

De siger: Vi forlænger lige tænkepausen i et år mere! Og så lusker vi EU-forfatningen igennem i form af "småjusteringer"!

Med udenrigsminister Per Stig Møllers ord: "På den måde vil man også kunne komme uden om en folkeafstemning" ...

Hvorfor ikke bare sige det ligeud: I kan undvære folket!

I femten år er al kritik af EU-projektet og dets trang til at iklæde sig halvreligiøs legitimitet blevet fejet af bordet med en kynisme, som ikke er uden lighedstræk med reaktionerne hos dem, der ikke tåler religionskritik.

Tyrkiet turde regeringen heller ikke tage en ærlig debat om. Regeringen skrev bare under ...

Vi, der er her – lad os aldrig glemme, at der er en verden til forskel på den offentlige mening – og så den offentliggjorte mening.

I diktaturer tæller kun den offentliggjorte mening.

I et demokrati vil folkets vilje før eller siden feje elitens ufolkelige projekter bort.

Derfor er jeg fuld af fortrøstning om Danmarks og Europas fremtid.

Og jeg vil derfor ønske alle en rigtig glædelig grundlovsdag!

Kilde

www.nyheder.tv2.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Dansk Folkeparti, EU, Grundlovstale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/pia-kjaersgaards-grundlovstale-2006>